

A szemináriumi dolgozat tartalmi és formai követelményei a klasszika-filológia (BA, MA) és latintanári szakon

A szemináriumi dolgozatban az adott kurzushoz kapcsolódó, az oktatóval egyeztetett témát kell tárgyalni releváns szakirodalom alapján. Az alapképzésben (illetve az osztatlan tanárképzés első három évfolyamán) az elsődleges elvárás az adott téma áttekintő bemutatása, a szakirodalomban megismert értelmezések, álláspontok szembeállítás; a mesterképzésben (illetve a tanárképzés felső évfolyamain) a szó szorosabb értelmében vett tudományos szempontokat előtérbe helyező, problémaérzékenyebb feldolgozását várjuk az adott témának. A szemináriumi dolgozat nem lehet fordítás; ha indokolt, az antik szöveg fordítása a dolgozat függelékét képezheti.

A felhasznált szakirodalom legalább részben idegen nyelvű kell, hogy legyen (kivéve azokat a ritka eseteket, amikor az adott témában nem áll rendelkezésre idegen nyelvű szakirodalom). Az alapképzésben dolgozatonként legalább két, a mesterképzésben pedig legalább három idegen nyelvű szakcikket (vagy hasonló terjedelmű könyvfejezetet) kell használni. A bibliográfiában felsorolt szakirodalom használatát lábjegyzetekben kell dokumentálni, adott oldalakat, szakaszokat megjelölő hivatkozásokkal. (A hivatkozások formátumáról lásd alább.)

A dolgozatok minimális terjedelme 15000 karakter szóközökkel és bibliográfiával együtt, de az esetleges függelékek (fordítás, nagy terjedelmű idézett szöveg stb.) nélkül. Az alább javasolt tipográfiát feltételezve ez kb. 5 oldalnyi szöveget tesz ki.

A dolgozatok javasolt tipográfiája: talpas (vagyis a jelen dokumentuméhoz hasonló) betűtípus 12 pontos méretben, a műcímeket és a latin idézeteket kurziválva, másfeles sorközzel, 2,5 cm-es margókkal és oldalszámokkal az oldal tetején vagy alján.

A görög szavak átírásakor követhető akár az „akadémiai” (Homérosz, Aiszkülosz), akár a „tudományos” (Homéros, Aischylos) átírás, de elvárás a választott átírási mód következetes használata.

Az antik szöveges forrásokra a klasszika-filológia hagyományai szerint, azaz *caputszámokkal*, verses szövegek esetén *sorszámokkal* kell hivatkozni (nem pedig a modern szövegkiadás vagy fordítás oldalszámaival), rövidítéssel vagy anélkül (pl. Cicero, *De legibus* 1.2; Liv. 1.7.2–4; Vergilius, *Aeneis* 1.100–110; Ov. *Met.* 15.137).

A dolgozatot záró bibliográfiában kell feltüntetni a felhasznált szakirodalmat az egyes tételek részletes bibliográfiai leírásával, pl.:

Nagy, Gregory (1979), *The Best of the Achaeans. Concepts of the Hero in Archaic Greek Poetry*, Baltimore. (monográfia)

Woodman, Tony (1974), „Exegi monumentum: Horace, *Odes* 3.30”, in Woodman, T. – West, D. (szerk.), *Quality and Pleasure in Latin Poetry*, Cambridge, 115–128. (tanulmány kötetben)

Armstrong, Rebecca (2002), „Crete in the *Aeneid*: Recurring Trauma and Alternative Fate”, *Classical Quarterly* 52, 321–340. (folyóiratcikk)

A szöveghez fűzött lábjegyzetekben ezekre a tételekre szerző, évszám, oldalszám megadásával lehet hivatkozni.¹ Használható más, a klasszika-filológiában bevett hivatkozási rendszer is, azonban alapkövetelmény, hogy a bibliográfiában szereplő tételek és a jegyzetben feltüntetett hivatkozások alapján az adott szakirodalom (illetve annak részlete) egyértelműen azonosítható legyen.

A hivatkozás szabályairól és a szemináriumi, illetve szakdolgozatok általános követelményeiről a *Szöveg, írás, kiadvány* című kurzuson (XKO-131) esik szó részletesebben, ezért javasolt annak mielőbbi felvétele (rendszerint a tavaszi félévben hirdetjük meg).

1 Például: Nagy (1979) 100–150.